SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C No. 68. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 9, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 9-го КВІТНЯ 1993. Ч. 68. РІК C.

„Та на Великдень буду я з Тобою, Рідний Краю".

УРЯД УКРАЇНИ ВІДПОВІВ НА ЗАЯВУ УРЯДУ РОСІЇ

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 6-го квітня, Уряд України оприлюднив заяву, у відповідь на заяву російського уряду з 5-го квітня, де російська сторона звинувачує Україну у привласненні ядерної зброї, розташованої на її території, в порушенні угоди СНД з 6-го липня 1992 року і Лісбонського протоколу щодо угоди Старт-1 про ядерне роззброєння.

Україна не може погодитися, сказано в заяві українського Уряду, щоб на її території знаходилися іноземні війська. Юрисдикція Росії над ядерною зброєю, розташованою в Україні, оаначала б узаконення присутности російських військ на українській території. Україна серйозно і відповідально ставиться до вирішення проблем ядерної зброї на своїй території, не порушуючи жодної з угод. Україна закликала російську сторону до більш конструктивного і реалістичного підходу з метою вирішення проблем ядерних озброєнь та території України без зайвої полеміки та взаємних звинувачень. „Мова ультиматумів та тиску не є прийнятною формою спілкування між державами", — підкреслено в заяві українського Уряду.

Міністер оборони України Костянтин Морозов підтримав заяву Уряду України і висловив надію, що обидві держави зуміють оцінити важливість проблеми і свою відповідальність за її вирішення. На пресовій конференції у Міністерстві закордоних справ 6 квітня. Заступник міністра закордонних справ України Борис Тарасюк зазначив, що час оприлюднення цієї заяви зовсім не випадково збігся із зустріччю президентів Росії та ЗСА. Автори заяви в такий спосіб хотіли підкреслити, що Росія і ЗСА дотримуються однієї точки зору щодо позиції України в питаннях стратегічних ядерних озброєнь. Звинувачення на адресу України не є справедливими тому, що російський уряд перший відійшов від спільного становища єдиного контролю над стратегічними ядерними силами, пояснив Тарасюк.

Заступник міністра оборони України Іван Біжан підкреслив, що російська сторона навмисне ототожнила адміністративне підпорядкування стратегічних ядерних сил з привласненням їх. Він нагадав, що ядерна кнопка, як і раніше, знаходиться у президента Росії. На безпідставні претенсії з боку Росії щодо різкого загострення ситуації у військово-технічному забезпеченні стратегічних ядерних сил в Україні, Біжан зазначив, що технічне забезпечення ракетного комплексу покладене на Росію. Ці проблеми штучно створюються російською стороною. Заяву російського уряду Біжан назвав необ'єктивною і безпідставною.

Страйк адвокатів поширився на всю Україну

Київ (УНІАР). — В понеділок, 5-го квітня, адвокати України проголосили крайовий страйк. Як уже інформовано, раніше страйкували адвокати лише кількох областей. Вони вимагають звільнення адвокатури від державних податків і місцевих. Як повідомила віцепрезидент Спілки Адвокатів і заступник голови всеукраїнського страйкового комітету Тетяна Варфоломеєва, з 5-го квітня припинено надання юридичної допомоги всіх видів.

Заступник начальника головної державної податкової інспекції Василь Регурецький повідомив, що тепер нема змоги звільнити адвокатів від державних податків. За його словами, сплата податків — це „обов'язок кожного громадянина молодої держави".

ДИТЯЧА ЗАБАВА

Парма, Огайо. — Тут заходами 8-го Відділу СУА в неділю, 25-го квітня, о год. 3-ій по полудні в залі ім. Митрополита Шептицького при парафії св. Йосафата 5720 Стейт ровд, відбудеться дитяча весняна забава. У програмі: ляльковий театр-казка „Рукавичка", гри, забави та смачний буфет. Вступ для дорослих 4 дол., а для дітвори по 2 дол. Під час забави буде збірка одягу для потребуючих дітей у Бразилії. За докладнішими інформаціями слід телефонувати на число (216) 447-0538.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ АФРИКАНСЬКОГО національного конґресу (АНК) Нелсон Мандела визнав, що „деякі члени АНК брали участь в недавніх спалахах насилля в країні". Виступаючи на перепохованні останків відомого діяча АНК Соломона Маглянгу, страченого у 1979 році за вбивство, Мандела закликав прихильників до толерантности і спокою. Провідник АНК вважає, що його прихильники „повинні толерантніше ставитися до місцевих політичних груп і рухів".

В ІТАЛІЇ ПОЧАЛОСЯ слідство у справі ще одного колишнього прем'єра країни, колишнього провідника Християнсько-демократичної партії Арнольдо Форляні. Його офіційно повідомили про те, що прокуратура приступила до розслідування його діяльности, зв'язаної з одержанням хабарів на суму понад більйон лір. Під час розслідування „справи Форляні" поліція заарештувала його особистого секретаря Ґаетано Амендоля. Вважають, що Амендоля був посередником. Сам Форляні покищо категорично заперечує всі обвинувачення.

ПРЕЗИДЕНТ ЧЕХІЇ Вацлав Гавел повідомив, що він запросив Боріса Єльцина відвідати Прагу і ще раз заявив про свою підтримку російського керівника. Як вважає В. Гавел, події, що відбуваються в Росії і Чехії, мають багато спільного і треба підтримувати процеси, що ведуть до демократизації і мирної інтеґрації Росії в міжнародну спільноту.

Богдан Лепкий

І наче сон являється мені

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів, наче на картині,
Доріжка в'ється під гору,
Село лежить в долині.

І „Жучка" й „Зельмана" й „Воротаря",
І „Зайчика" й „Через попові лози",
Крізь прірву літ так чую я,
Неначе сміх крізь сльози.

І наче сон, являються мені
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні,
Немов весняні води.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, чи гагілок там ще співають,
Та на Великдень буду я
З Тобою, Рідний Краю.

„ЩОБ ГОСПОДЬ МИРУ ЗАПАНУВАВ В ЦЬОМУ ЗБОЛІЛОМУ КРАЮ"

(СОБОРНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ)

Всесвітлішому духовенству, преподобному монашеству і всім боголюбивим вірним Української Греко-Католицької Церкви і всьому українському народові Мир у Господі і наше архиєрейське благословення

„Світися, світися, новий Єрусалиме, слава бо Господня на тобі возсіяла"
(Ірмос 9-ої пісні Утрені Пасхи)

Христос Воскрес!

I

У Світлий Празник Воскресення Христового у всіх наших храмах торжественно виголошується Пролог Євангелія св. Івана Богослова: „В началі було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно було споконвіку в Бога" (Ів І, 1, 2). Це „в началі", грецьке ен архі, перекликується із першим словом Святого Письма, староєврейським берешіт, як читаємо на початку Книги Буття: „В началі сотворив Бог небо і землю" (Бт. ,1). А св. Іван, вказуючи на ролю Предвічного Слова в дії сотворення світу, продовжує: „Все через нього сталося, і без нього ніщо не сталося, що постало" (Ів 1,3). Не припадково, але з богословським розмислом наша Церква стрічає Воскреслого, вказуючи на „начало". З одної сторони глядимо на початок світу, на коріння нашого існування на землі, на першого Адама і на його упадок. З другої бачимо Христа Воскреслого — новий початок, нове сотворення, Нового Адама, який відкриває нам райські двері для співіснування з Богом навіки.

Перші появи Христа пов'язані із світлом: „На світання першого дня тижня прийшла Марія Магдалина та інша Марія навідатися до гробу. І ось великий зчинився землетрус — ангел бо Господній зійшов з неба, приступив, відкотив камінь і сів на ньому. Вигляд його був, неначе блискавиця, а одежа, як сніг, біла". (Мт 28,3). Коли на Таворській горі Божественний Учитель переобразився перед своїми учнями і показався у своїй славі, значить, об'явив ім Воскреслого, то „обличчя його засяяло, наче сонце, а одежа побіліла, наче світло" (Мт—17,2). А св. Іван Богослов, роздумуючи про Воскреслого Господа, пояснює: „В ньому було життя, і життя було світло людям. І світло у тьмі світить, і тьма його не обляла" (ів 1,4-5). На іншому місці знову ж читаємо: „Я світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме у темряві, а матиме світло життя" (Ів 8,12). Це Світло, яке в Христі Воскреслому об'явилось людям, в дійсності є вічне, несотворене Світло від Світла, Споконвічне Слово, Божий Син, який став одним із нас, жив на землі, навчав, страждав помер на хресті і воскрес!

II

Коли ми знову цього року стрічаємо з радістю Світлий Празник Воскресення Христового, треба нам замислитись над тим, що це Світло для нас означає, яке Воно має відношення до нашого життя. Як ми розуміємо заклик Пасхальної Утрені: „Очистьмо почуття, і побачимо Христа, неприступним світлом воскресення сяючого" (Канон Пасхи, Пісня 1). Чи ми справді беремо собі до серця слова Божественного Учителя, коли він нам говорить: „Нехай світить світло ваше перед людьми, щоб вони, бачивши ваші добрі діла, прославляли Отця вашого, що на небесах" (Мт 4,15).

Ми в тропарі Пасхи співаємо: „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував". Отже Воскресення, це перемога життя над смертю, добра над злом, любови над ненавистю, світла над темрявою. І коли ця перемога Христа є повна, остаточна і вічна, вона на землі проявляється і здійснюється поступово, в часі і просторі. Кожне покоління стає учасником пасхальної перемоги в даному історичному моменті, кожна людина вглиблюється з року в рік у великому пасхальному таїнстві.

Подумаймо про недавнє минуле нашої Церкви і нашого народу. Після довгих років переслідування і підпільного існування, Українська Греко-Католицька Церква віджила і відновлює свою діяльність на рідних землях. Це правдива перемога Воскреслого, перемога Світла над темрявою! З другої сторони всі, що трудимось для добра нашої Церкви, чи це батьки, які є першими і найважливішими учителями віри, чи це священики і монахи, монахині, катехити, добрі і чесні робітники та професіоналісти, як і ми, ваші Архиєреї-Душпастирі, усі розуміємо скільки ще праці й труду потрібно, щоб дійсно Світло Христового Євангелія просвічувалось скрізь на наших землях, і в нашому житті. Христова перемога була й є остаточною. Питання тільки, хто бажає бути по стороні Переможця, а хто ні? Із розкладом Совєтського Союзу з її безбожною ідеологією, постала нова незалежна українська держава. Чи вона вдержиться і буде розвиватись на християнських началах, залежатиме саме від нас, що віримо в Світле Христове Воскресіння, від нас християн. І тут варта задуматись, над чим треба нам ще в цьому році і в майбутньому потрудитись.

У першій мірі нехай кожний і кожна з нас бере відповідальність перед Богом, Церквою і Україною за свою щоденну працю. Це основне для дальшої розбудови і закріплення, як Церкви, так держави. Ми, християни, покликані бути світилами чесної і відданої праці, свідомі, що це „Бог сотворив небо і землю", і усе справді є Його власністю, не нашою, чи навіть народу. Рільник нехай пам'ятає, що він у всьому залежить від Бога. Так поступали наші предки, які любили свою землю, яку звали Матір'ю. Наш селянин завжди шанував свою землю, а плід, що він з неї дістав шанував молитвою: „Хліб наш насущний дай нам днесь". Чим би я не займався, старатимусь так працювати, щоб можна було кожного вечора стати безсоромно на молитві перед Богом й подякувати Йому за пройдений день. У всьому пам'ятаймо слова Святого Євангелія: „Хто чинить зло, ненавидить світло, то ж і не йде до світла, щоб не виявились діла його. А хто правду чинить — іде до світла, щоб виявились діла його, сподіяні бо вони в Бозі" (Ів 3,20-21).

Поруч із чесною працею ми покликані свідчити здоровим моральним життям. На заваді стоять різні пороки, багато з них спричинені минулою системою, яких треба поступово викорінити із нашого суспільства: корупцію, крадежі, шахрайство, хабарство, фізичні напади, алькоголізм і наркоманію, вбивства, подружню невірність. До цього нас заохочує Апостол народів, коли він пише: „Ніч проминула, день наблизився. Відкиньмо, отже, вчинки темряви й одягнімся у зброю світла" (Рим 13,12). А особливу увагу треба звернути на вбивства невинних ненароджених дітей, на аборти, так поширені в колишніх соціялістичних країнах. Є найгіршим гріхом, щоб віруюча жінка допустилася такого злочину, а коли

(Закінчення на стор. 3)

ПРЕЗИДЕНТ КЛІНТОН ВІДМОВИВСЯ ВІД ЗУСТРІЧІ З Л. КУЧМОЮ

Вашінґтон. — Уряд ЗСА старається усіми способами змусити Україну усунути з своєї землі нуклеарну зброю. В тій цілі Президент Билл Клінтон заявив, що ані він, ані його заступник Е. Ґор не зустрінуться з прем'єром України Леонідом Кучмою у Вашінґтоні. Таку зустріч в найближчому часі запропонував Анатолій Зленко, міністер закордонних справ України, перебуваючи у березні на розмовах із Президентом і секретарем Державного департаменту Ворреном Кристофером.

Політичні аналітики і „Ню Йорк Таймс", в якому цю відмову коментує кореспондент з Вашінґтону Майкл Ґордон, в числі з 8-го квітня, уважають, що в цей спосіб Уряд ЗСА хоче змусити Україну знищити всю нуклеарну зброю. Л. Кучму запросив до ЗСА демократичний конґресмен із Тексасу К. де ля Ґаза, який є головою Комісії сільського господарства в Конґресі. Тепер речники Уряду поінформували Л. Кучму у Києві, що зустріч із Президентом Б. Клінтоном, або його заступником не може бути устійнена наперед і була б куди можливіша, якщоб Україна перед тим ратифікувала договір Старт-1.

Однак саме ця відмова викликує в деяких політичних чинників ЗСА побоювання, що це може лише Україну впевнити у тому, що її стійкість відносно відмови підписання ратифікації є правильна. Пол Ґобл, колишній знавець неросійських народів в СССР, а тепер один із директорів фундації Карнеґі для світового миру, сказав, що відмова Клінтона говорити з Кучмою буде мати саме противний ефект. „Якщо Уряд ЗСА хоче поінформувати Україну, що вона ізольована та її ніхто не любить і тому вона мусить сама подумати як себе боронити, це був дуже добрий спосіб викликати таке бажання".

В Росії був вибух

Москва. — Російські офіційні чинники заявили, що у вівторок, 6-го квітня, на виробництві зброї недалеко сибірського міста Томська вибухла і загорілася цистерна з радіоактивними відпадками, забруднюючи чималу околицю та наражуючи пожежників на небезпечний рівень радіяції. Одначе, ще незовсім ясно скільки радіяції вийшло в повітря у цьому випадку, чи скільки осіб могли бути наражені на радіоактивну небезпеку.

Пресове агентство Інтерфакс повідомило, що 2,500 акрів стали забруднені радіяцією з цього вибуху, а вітер поніс радіоактивне повітря в сторону незаселених просторів. Речник міністерства нуклеарної енерґетики Віталій Насонов, заявив, що пожежники на місці вибуху були наражені на небезпечний рівень радіяції, де найбільша доза серед пожежників була 0.6 рентґенів.

Міжнародне угрупування охорони довкілля „Зелений мир" заявило, що вибух стався у виробні відокремлення плютонію, частині засекреченого комплексу виготовлення нуклеарної зброї поблизу Томська, зазначуючи при тому, що у вибуху плютонію не було.

В АМЕРИЦІ

ДЕЛЕҐАЦІЮ КОНҐРЕСУ ЗСА, на чолі з Ричардом Ґепгардом, прийняв голова Верховної Ради України Іван Плющ. Він схарактеризував особливості політичного розвитку держави, висловив подяку американським конґресменам за допомогу у вивченні досвіду американської демократії. Центральним питанням розмови було: ратифікація Україною договору Старт-1, її стосунки з Росією, використання закордонних івестицій в інтересах ринкових реформ. Як підкреслив голова Верховної Ради, Україна має розвивати стосунки з Америкою як суверенна держава, а не як додаток до Росії. Зі свого боку Р. Ґепгард запевнив українську сторону про всебічну підтримку України Урядом ЗСА. Однак на запитання чи може Україна розраховувати найближчим часом на таку ж відчутну допомогу з боку Заходу як Росія, чіткої відповіді не було. У розмові брали участь перший заступник голови ВР Василь Дурдинець і голови постійних комісій.

ШУКАЮЧИ МОЖЛИВОСТЕЙ зменшити кошти одного із найдорожчих американських проектів космічного простору, Білий Дім зажадав, щоби Крайове управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА) розпочали спільно працювати з росіянами над проектуванням меншої та набагато дешевшої міжплянетної станції. Цей крок на думку спостерігачів, може закінчити цілі десятиліття суперництва і започаткувати нову еру співпраці в ділянці космічних дослідів.

ЩЕ ОДНОЮ ПОЗНАКОЮ економічного відродження є те, що фірми і підприємства в минулих двох місяцях лютому і березні звільнили з праці на 46 відсотків менше осіб. Це згідно зі звітом дорадчої фірми Чаллендджер, Ґрей і Кристмас. Звільнення були найбільшими серед працівників комп'ютерної індустрії.

УСІМ НАШИМ СПІВГРОМАДЯНАМ, ЯКІ ВІДЗНАЧАЮТЬ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ, БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

— і —

В-ВО „СВОБОДА"

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і „money orders" виставляти на „Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Дипломатична служба України

З великим зацікавленням читається у „Свободі" з 6-го квітня ц. р. вістку з Києва про тамтешню конференцію українських амбасадорів у різних країнах світу. Левко Лук'яненко, амбасадор у Канаді, подав свою думку, як Захід ставиться до України: не дуже охоче, вважаючи, що народини ще однієї держави на Сході Европи — це радше клопіт для інших. Відоме нарікання, що Росія не признає принципу, що вона, як спадкоємець Советського Союзу повинна поділитися з колишніми членськими країнами СССР одідиченим майном — те справедливе домагання не стосується найпершої і найголовнішої місії амбасад: інформувати керівні державні чинники країни, в якій існує амбасада країни, — нав'язати зв'язок з тамтешньою авторитетною пресою, знайти контакти і приятелів у членів даного чужого парляменту, влаштовувати періодичні пресові конференції і зберігати контакт з українською громадою у даній чужій країні.

Ми дуже мало знаємо, як насправді діє дипломатична служба України. Ми чули, що президент Леонід Кравчук і міністер закордонних справ Анатолій Зленко мали великі труднощі з вишукуванням осіб, які знають мову даної чужої країни, мають високу освіту і можуть гідно репрезентувати Україну. Ці труднощі зрозумілі, природні і не можна дивуватися та ремствувати, що не скрізь обрано людину, яка має ті кваліфікації та не скомплектовано персонал амбасади на належному рівні. Не кожний амбасадор України усвідомлює, що російська мова в його амбасаді, та ще й вживана на пресовій конференції, компромітує амбасаду і в очах політичного світу, обнижує повагу України. Коли ж амбасадор України стрічається з українською громадою у країні, де існує така громада діяспори, то ця громада не хоче слухати патріотичної промови, бо вона знає свою рідну історію, вона освічена, — вона прагне почути про конкретну дипломатичну працю української амбасади і її керівника, репрезентанта української держави.

Проблема осіб — найбільша трудність України, мабуть, ще більша, як економічна скрута. Коли Михайло Горинь відвідав був редакцію „Свободи" — чули ми від нього гірку правду: „Ми будуємо державність України руками недавніх її ворогів". Суть у тому, що в Україні існує тільки тонка верства державницько-свідомої інтеліґенції. Нещастям України є відсутність повної згоди і єдности у цій же верстві. Коли кожний народ у світі дивиться на свою молодь, як на надію народу і країни, то це у сто відсотках стосується України. Коли чуємо ремствування на нижчий адміністраційний апарат, в областях, містах і селах, то що ж дивуватися, що треба було шукати за кандидатами на амбасадорів — із свічкою в руці.

Чули ми, що засновано окремі курси для підготови дипломатів. Це дуже добре і жаль, що наші тут відомості про ці курси майже ніякі. Бідна на тверду валюту Україна турбується за придбання будинків для амбасад та їхнє внутрішнє влаштування. Куди-куди важливіший дух, який там повинен існувати і праця, якою повинні займатися працівники у цих будинках — від службовця на найнижчій посаді до амбасадора включно. Кожну роботу виконує людина. Коли людина не є на своєму місці — клопіт. Багато води пропливе в усіх ріках України, поки на місце теперішньої тонкої верстви інтеліґенції із розполітикованими партійниками включно — прийдуть освічені люди молодшого покоління і заповнять нинішню прогалину — також у дипломатичному апараті.

СЕРБСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ Слободан Мілошевіч заявив у вівторок, 6-го квітня, в інтерв'ю кореспондентові газети „Вашінґтон Пост", що високо цінить політику ЗСА щодо Юґославії і впевнений, що Вашінґтон не вживе силу до сербів. Сербський президент підкреслив, що його американський колеґа Білл Клінтон, на відміну від свого попередника Джорджа Буша, не стане вирішувати міжнародні проблеми, щоб ними відвернути увагу американців від внутрішнього безладдя. Мілошевіч скептично відізвався про ефективність санкцій проти Юґославії, покликавшись на те, що у світовій історії жодні санкції не працювали. Однак він висловив, що Вашінґтон допоможе знайти вихід зі складної ситуації.

Володимир Шелест,
Оттава

ДЕМОКРАТІЯ МУСИТЬ БОРОНИТИСЬ

I

„Це час, який випробовує людські душі".
Томас Пенн

Кажуть, що для того, щоб виховати джентелмена — потрібно три генерації, а щоб виховати справжнього демократа — чотири. Цей вислів має логічний сенс і над його змістом варто подумати, а особливо в цей час, коли йде мова про демократизацію систем управління в державах, які постали на розвалинах тоталітарної імперії, і які саме тепер шукають відповідних демократичних моделів для заміни старої збанкрутованої системи. Прицьому слід пам'ятати, що поспішне шукання альтернативи часто зумовлює гостру боротьбу старих, віджилих уже, і нових, не випробуваних ще життям, ідей. Тому в такій ситуації у ті нові моделі можуть просякати і „старі гріхи", і, не вивірені ще життєвою практикою, хиткі пропозиції. Все це разом узяте може створити небажані наслідки в суспільстві, яке будує основи своєї державности.

Псевдодемократичні прояви виникають переважно саме тоді, коли в політичні змагання включаються не партії з виразними ідеологічними спрямуваннями, а тільки групи однодумців, які не мають ще ані відповідних програм, ані достатньої кількости членів, щоб задемонструвати свою політичну силу. У змаганнях за владу вони послуговуються лише, так би кажучи, абстракними деклярацями своїх добрих інтенцій (жебранням голосів).

Прицьому ще треба додати, що в таких обставинах, народні маси переважно менше цікавляться ідеологічними плятформами, а натомість надають більше значення іменам, дотримуючись засади: чим відоміше ім'я, тим більше шансів на перемогу. Власне така логіка сприяє носіям „старих гріхів" залишатись при владі. А молодші здібні одиниці з патріотичним бажанням послужити своїй батьківщині — мають мало шансів у виборах тільки через те, що вони не відомі ще суспільству. Явище самозрозуміле, бо в умовах однопартійної системи, в яких переслідувалася навіть сама думка про можливість співіснування кількох партій — вони не мали нагоди виявити свою демократичну орієнтацію. У цьому й полягають основні труднощі перших стадій розвитку молодої української демократії.

У даний час західні політологи намагаються відшукати якийсь сенс у проблемах демократизації, яка проходить у нових джерелах Східньої Европи, себто — дати тим сучасним суспільним рухам України, Росії та інших держав певну оцінку й визначити їх потенційну силу та напрями дальшого розвитку.

У журналі „Економіст" (грудень 1992) появилася довша стаття під назвою „Відроджена Росія" з підзаголовком „Росія, шоста хвиля" з фотографією Єльцина під портретом Леніна. У статті подано декілька важливих спостережень: перше — що „Росія ніколи не була демократичною країною"; друге — що вона ніколи не існувала у своїх етнографічних границях, а завжди була імперією і тому їй буде важко позбутись своєї імперської ментальности, а ще важче буде достосовуватись до своєї власної державної ролі; третє — що три попередні спроби реформації в роках 1861—64, 1906—11, 1921—28 були зупинені, і що теперішні реформи також виявляють ознаки тривожних аналогій і їхній провал може привести Росію до нової диктатури.

Знову ж, у журналі „Форейн Аффейрс" (зима 1992—93), Волтер Лекер, голова Ради міжнародних дослідів при Стратегічному центрі у Вашінґтоні, помістив статтю „Російський націоналізм", в якій він ставить багатозначне питання:

„Яке майбутнє для Росії, позбавленої України, Білорусі, Криму та переважно російського північного Казахстану?" І продовжує далі „…раз переважна більшість українців проголосувала за повну незалежність, то новий російський провід дуже мало може зробити, щоб втримувати унію…", „окупувати Україну — навряд чи буде практичною пропозицією".

У своїх передбаченнях В. Лекер не виключає можливостей дальшого поділу Російської федерації на „незалежні та на півнезалежні частини, такі як Татарстан, Сибір, Якутія та інші". Він пише, що „Легше уявляти Росію, як велику силу, або поділену на малі частини. Щось середнє між тим не буде стабільним і малоймовірно, що буде існувати".

Цей погляд заслуговує особливої уваги, бо в ньому пересікаються лінії трьох надзвичайно важливих і далекосяглих перспектив. А саме головне — що кожна з них зачіпає інтереси України.

У даний час, згідно з поглядом Лекера, „діють три сили, які не допускають дальшого поділу Росії: російські націоналісти і старі комуністи, з одного боку і Захід — з другого… Захід хоче нового світового порядку, при якому заіснує мир і спокій і Захід буде спокійно культивувати грядки на своєму власному городі. Об'єднана Росія, при умові, що вона не буде сильною, буде вигіднішою для інтересів Заходу, аніж хаотична держава, яка творитиме нові політичні й економічні проблеми з можливими лавами втікачів та, загально кажучи, може створити велику ненадійну зону від Ст. Петербургу до Владивостоку'.

Закінчення буде.

Ярина Зорана

По стежках дитинства

(Під Великдень)

Здається, це було вчора, як залишила я вас Надсянські береги, закосичені верболозами. Пахучі ялівцем і живицею ліси. Шумні, гірські потічки…і тебе срібнолентий Сяне мій рідний!

І скільки це вже літ? Близько півсотні. Чим далі у старість, тим більше відчуваю носталгічну тугу і жаль за вами.

І не позбудуся цієї туги вже ніколи! Не асимілююся… бо соки зачерпнуті з рідної землі, пливуть у моїх жилах. Скарби, багатств вірувань: — своєрідна поезія, передана мені сотнею поколінь, глибоко закарбована у моєму серці.

Шукаю слідів, босоного безжурного дитинства. Шукаю стежок, та прошу в сокола „крилець", щоб ще раз полетіти на високі, зелені гори… і там доторкнутися рукою неба.

Стрибаю через луки і долини. Перестрибую джерельні потічки, та вдихаю свіжу зорану землю моїх предків.

Готуюся до Великодня. Страсна Субота, увечері — я вже побіч церковці старенької, дерев'яної, мабуть свідок ще наших княжих часів. Стою поміж людьми, що рядком — неначе вінком — принесли тут своє добро на свячене.

Вслухуюся у сумне квиління калаталок. Це жалібна калаталка говорить нам про муки і смерть Божого Сина.

Завтра буде Великдень! заграють дзвони, торжественно, велично. Голоситимуть правду, про найбільше свято на землі — Воскресіння.„Смертію, смерть поправ…" Співаю на цілі дитячі груди: радісно, щиро. Разом з дяком та наповненою вщерть церквою людьми:„Радуйтеся, всії люди, хай між нами гнів не буде…!

„Христос Воскрес, під неба звізд…" та гимн до Богородиці, „Ангел вопіяще".

І повторюю сотні разів до всіх, кого лиш стріну на дорозі, радісну вістку, що Христос Воістину Воскрес.

Поспішаю до рідної хати, після відправи в церкві (на сніданок). Там на столі чекає: велика, зарум'янена, посвячена паска. Я теж чекаю черги, коли мій батенько „поцілує" мене цією паскою в голову, щоб „здорова і сильна була".

Після сніданку позбираю всі посвячені лушпини з яєчок та крашанок у хустину, і піду на город, розсію їх під парканом…з них виростуть квіти „маруна". Виростуть напевно, бо то є найменша сестричка помагає сіяти… вона ще зовсім без гріха. (Сіяти „маруну" — могли тільки невеликі діти). Тоді біжимо ще нарвати, повні жмінки свіжої травички або жита чи пшенички на зелену фарбу до писанок. І лушпинки з цибулі позбираю — щоб писанки були золото-бронзові та червоно-помаранчеві.

І тихенько заглядатиму в очі Матусі, стежитиму за її кожним рухом, як спрацьованою проте вправною рукою, похилена над свічкою восковою виводитиме „качурки", „гатинки" і „кружельцятка".

Вони ці писанки були для нас дітей, теж справжнім чудом.

Під Великодень я щороку шукаю слідів босоногого дитинства. Відсвіжую та наснажую свої сили

Ще раз доторкаюся рукою неба!

Володимир Барагура

СТІЙКА ПРИ БОЖОМУ ГРОБІ

(Спогад із гімназійних часів з 1920-их років)

II

Страсний Тиждень був для нас, учнів, тяжкою пробою. Треба було тримати строгий піст, а праці було багато в хаті й надворі. Мама дбала, щоб не дармувати. Щойно Велика П'ятниця рятувала мене від домашньої роботи кухонного попихача, зате накладала хоч почесний і богобоязливий, то тяжкий обов'язок відбувати 24-годинну стійку при Божому Гробі від хвилини покладення Плащаниці в Велику П'ятницю вполудень до Воскресної Неділі вранці, коли правилася Воскресна Утреня й торжественна Літургія.

Почесну службу сторожі при Божому Гробі виконували пластуни-розвідники гуртка „Вовки" й пластунки гуртка „Калина" в повних одностроях і з палицями. Початком нашої участи був обхід з Плащаницею довкола церкви під спів духівництва, міського хору й одноманітного, глухо-тупого, незвучно-дерев'яного калатання „бузьків", деренчання, торохкотіння й скрипоту „деркачів" — саморобних дерев'яних пристроїв у вигляді молоточків, дощечок, торохтійок, калаталок. Цими пристроями вдаряли щосили хлопчики-вуличники й учні народних шкіл та нижчих кляс гімназії. Ці приглушені звуки заступали на час жалоби дзвінкі, гомінкі голоси дзвонів, що в час Великого Тижня мовчали в глибокому смутку аж до Воскресної Утрені.

Церква була врочисто прикрашена квітами, лозою, Божий гріб був штудерно вироблений з матеріялу, що імітував скелю. Обабіч гробного входу стояли грубезні свічі. Посередині церкви перед тетраподом була зроблена саджавка, обсаджена живими берізками, на віттях яких були почеплені клітки з співучими птичками, які щебетом величали Христа.

Після складання Плащаниці до Гробу в асисті шпалери пластунів і пластунок, при Гробі залишалася перша стійка — з обох боків пластун і пластунка. Випрямлені „на струнко", нерухомі, мовчазні…

• • •

Нашою квартирою була хатина, яка стояла через вулицю напроти парафіяльної, т. зв. міської церкви св. Юра. Жив у ній неодружений швець з малим братом Миханьом, якого називали „драй-копф", тобто з німецька „триголовий". Порекло пішло від того, що його череп був побудований наче з трьох окремих, з'єднаних із собою частин. Хлопець був недорозвинений та й його старший брат-опікун був теж трохи затриманий у розвою і, мабуть, тому не одружився. Але серце мав добре. Ми зверталися до нього „пане майстер" і він з того дуже задоволений.

Він радо відступав пластунам щорічно на квартиру своє невеличке помешкання, що складалося з двох кімнат, кухні, комори й довгих сіней. Одна кімната була мешкальна, в другій він мав майстерню. Швець із нього був лепський і роботи мав доволі. Зокрема перед Великоднем мав багато замовлень, бо на весняний сезон кожен хотів мати новий одяг, новий капелюх і нові черевики. Через те наш швець працював у Великий Тиждень, зокрема в Велику П'ятницю й Суботу цілу добу й йому наше перебування не перешкоджало. Навпаки, він був вдоволений, бо розмова, жарти, спів страсних пісень не давали йому заснути. В кухні на плиті безустанно кипів чайник, бо ми харчувалися на місці пісними стравами.

Швець мав часто суперечку з малим братом, якого лаяв за недотепність. Звичайно причиною сварки був котик, який любив погратися шевським приладдям і часто запроторював його саме тоді, коли воно було найбільш потрібне.

Закінчення буде.

Світлана Кузьменко

Еміґрант

(Триптих)

На схилі неба сонце вже його.
Ще мить — за обрій піде спочивати.
Сторінки із життя свого
Перегортають еміґранти.

Чого у ньому тільки не було!
Весна цвіла надіями у літо.
Ішло усе на зло і на не зло.
Тут народилися і виросли їх діти…

І погасала мрія не одна…
І рідною ставала чужина.

• • •

Моя Україна — в легендах.
Моя Україна — в казках.
Моя Україна — легенда,
Волошка у житніх полях.

Бачу її такою
Крізь душі своєї вікно.
Люди кажуть, немає давно.

• • •

По грані двох світів іде людина.
Між двох доріг збентежено іде.
В однім — луною поклик батьківщини.
У другім — чує клич своїх дітей.

Який із них тепер єдиний,
Коли і в ній вже поруч два світи?
По грані двох доріг несе людина
Дві сили, дві надії, два хрести.

Ірена Стецура

Перед фестивалем „Пам'яті Жертв Голоду — композитори України"

I

Від 23-го до 27-го квітня, ц. р. у Львові відбудеться фестиваль музики українських композиторів присвячений річниці Великого Голоду на Україні. В соборі св. Юра буде відправлена Панахида, а фестиваль, який очолює композитор Мирослав Скорик, включатиме два симфонічні, два хорові і два камерні концерти. Ініціяторами та фундаторами цього фестивалю є відомі подвижники відродження української культури — подружжя Іванна і Мар'ян Коці.

У концертах прозвучать твори З. Багінського, В. Бібика, О. Білаша, Г. Гаврилець, А. Гайденка, Л. Дичко, В. Зубицького, Ю. Іщенка, В. Камінського, І. Карабиця, О. Козиренка, М. Колесси, О. Красотова, М. Кузана, Ю. Ланюка, В. Птушкіна, С. Людкевича, Г. Ляшенка, Г. Саська, М. Скорика, І. Соневицького, Є. Станковича, М. Старицького, В. Степурка, Г. Цицалюка, В. Шумейка, Б. Янівського. Як відомо, І. та М. Коці — це кількакратні добродії української музики — вони ж бо ініціятори і фундатори міжнародних конкурсів композиторів в Києві, два з яких вже пройшли в 1991 і 1992 році, а третій наспіває на осінь, 1993 року.

Коли в 1991 році подружжя Іванна і Мар'ян Коці вирішили уфундувати міжнародний конкурс композиторів, це рішення було умотивоване двома гарячими бажаннями. Перше — допомогти українській музиці вступити в світовий ринок та стимулювати нову, свіжу творчість, яка через століття була придавлена Москвою, а друге — притягнути увагу світу та належно відзначити трагічні пережиття української нації — такі як голод 1933 року та Чорнобиль.

Однак перший конкурс у 1991 році був присвячений творчості українських композиторів, на твори написані після 1960 років. У цьому конкурсі першою премією поділилися визначні українські композитори: Мирослав Скорик за концерт для оркестри — „Карпатський" та Левко Колодуб за симфонію ч. 3 „В стилі українського барокко". Другої премії не признано нікому, а третьою поділилися Володимир Зубицький за його симфонію ч. 3 „Кончертанта" (1979) та Олексій Скрипник за симфонію, в 1988 році.

У 1992 році темою конкурсу був Голод 1933 року. Це перший міжнародний конкурс і в ньому взяли участь композитори з кількох країн. До конкурсу надіслано 20 творів. Трагічні сторінки нашої історії знайшли відбитку в композиціях, що їх розглядали як поминання жертв. Другу премію (першої не признано нікому) одержав відомий композитор з Харкова Валентин Бібик (1940 р.), (автор дев'ятьох симфоній, опери „Біг", серії концертів для сольових інструментів, та вокальних, хорових і камерних творів), за композицію „Плач та молитва" для оркестри. Це „траурна псалмодія, крізь яку проступають мотиви запитання без відповіді, тривога, щира емоція в поєднанні з інтелектом". (Юрій Чекан, „Культура і Життя" 10-го жовтня 1992 р.). Третю нагороду отримав польський композитор Збігнєв Багінський за „Жалобу" для хору, а капеля в крайніх епізодах та оркестрової частини в середньому епізоді. „Молитва на латинський текст — скорботно-заглиблена, траурна — сприймалася як символ вічної пам'яті, уболівання…" (Ю. Чекан, „Культура і Життя" 17-го жовтня 1992 р.).

Спеціяльною премією для композиторів віку нижче 30-ти років нагороджено киянку Галину Овчаренко за твір „Обпалена мальва" для хору, оркестри, читця та соліста-дисканта. Поетичною основою твору стали вірші Валентини Отрощенко. Саме в особі Галини Овчаренко фундатори, І. та М. Коці, осягнули одну з цілей конкурсу, а саме: зацікавити молоду ґенерацію нашим трагічним минулим, бо вона про нього щойно довідується. В інтерв'ю молода композиторка заявила: „Захопила сама тема великої трагедії. Я перечитала багато документів тих часів (їх тепер друкують) — довідки, спогади. Розмовляла із старшими людьми… Це — страшно!… Дуже важко було знайти по-справжньому художній поетичний текст… Хотілось щось узагальнюючого і одночасно дуже особистого — ну, як у Валентини Отрощенко 'Обпаленої мальви'… Це символ України — і тієї, страшних тридцятих, і багато в чому — сьогоднішньої…" (Ю. Чекан, „Хрещатик" 15-го жовтня 1992 р.).

Що додає життя цьому конкурсові композиторів — це пов'язання його з київським міжнародним музичним фестивалем, що відбувається в жовтні кожного року (почавши в 1990 р.), цебто нагороджені твори — це не мертві сторінки нотного друку, а твори, які майже одночасно оживають у виконанні. Твори відбирає міжнародне жюрі трьома турами, а ці, що перейдуть першу туру (в травні) є приготовані до виконання на Київському фестивалі в жовтні. Так, що додатково, ціла серія нових творів написаних в пам'ять Голодомору 1932—33 років теж була виконана на фестивалі, хоча вони не були нагороджені, такі як: „Про Меморія" Геннадія Ляшенка, „Кон место серено" киянина Володимира Рунчака, „Спектра" американського композитора Джана Антоні Леннона чи позаконкурсне тріо „Вісім трагічних картин" Володимира Губи. Справжню овацію викликала величня ораторія-кантата Івана Карабиця „Молитва Катерини", базована на „Молитві про убієнних голодом" Катерини Мотрич. Мелодеклямація авторки у супроводі дитячого хору звучала настільки проникливо, що у багатьох слухачів на очах стояли сльози.

Закінчення буде.

Щоб Господь миру...

(Закінчення зі стор. 1)

греко-католик лікар чи медсестра співпрацює в такому злочині, згідно з наукою Католицької Церкви, їм загрожує ексомуніка — виключення з Церкви. Заохочуємо ієрархії інших Церков України в цьому питанні бути з нами солідарними, щоб зберегти цілі покоління українських дітей від голокосту передчасного похоронення по смітниках України.

Коли згадуємо інші Церкви України, треба нам замислитись над нашою спільною місією нести Світло Христового Євангелія до усіх жителів української землі. Тут найбільше на перешкоді стоять дальші міжконфесійні тертя. Нетолерантність між християнськими Церквами тільки може підривати вірогідність нашої благовісті. Положення Ієрархії Української Греко-Католицької Церкви було й завжди буде тим самим — визнаємо право усіх конфесій діяти свобідно і без перешкоди на території України. Та крім цього заохочуємо усіх до дальшого екуменічного дялогу, щоб справді дух братолюбія міг у нас панувати. Особливо відчуваємо зв'язок із тими Церквами, які разом з нами походять від Володимирового Хрищення. Будемо шукати порозуміння і співпраці з усіма, які змагаються, кожний зі своїх позицій, до поєднання Церкви так, як це було за Володимира Великого, в повній Євхаристійній Єдності зі всією Вселенською Церквою. При цьому завважаємо, що не можна дивитись на питання екуменізму вузькими українськими очима, а треба призадуматись над місією наших Церков в питанні єдности цілої Христової Церкви. Тут справді ми могли б стати „Світлом для світу" (Мт 5,14).

III

Із княжого города Львова та з Святоюрської гори, наші великодні побажання радости і миру линуть до всіх вас, на Україні і на поселеннях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеляндії, від Західньої Европи до Владивостоку, до всіх, які себе вважають дітьми рідної Української Греко-Католицької Церкви, і до всіх, які сьогодні вітаються переможним привітом: „Христос Воскрес". В особливий спосіб наші думки линуть ще раз до вірних греко-католиків в Боснії і Герцеговині та інших країнах колишньої Югославії. Заохочуємо Уряд України, незважаючи на економічну скруту, яка існує в нашій державі, зужити всіх своїх впливів, щоб захистити наших братів українців на Балканах перед постійною життєвою загрозою. Ми молимось, щоб Господь Миру вже нарешті запанував в цьому заболілому краю, щоб минули скоро дні темряви й настали дні світлі і радісні.

Вітаючи вас із празником Пасхи Христової, заохочуємо нас ходити відважно в Світлі Воскреслого Господа, бо „коли хтось удень ходить, то не спотикається" (Ів 11,9). А Великдень, „Це день, що Його створив Господь, возрадуємося і возвеселімся в нім" (Пс 117,24). Нехай світла перемога Пасхи Христової просвічує кожному життєвий шлях. Хай Світло Воскреслого Господа перебуває завжди з усіма вами. Амінь

Христос Воскрес! Воістино Воскрес!

Дано у Львові
при архикатедральному
соборі св. Юра
у Празник Благовіщення
Пречистої Діви Марії,
25-го березня / 7-го квітня 1993 року Божого.

Ієрархія Помісної Української
Греко-Католицької Церкви

КОЛИШНІЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Франції Мішель Рокар очолив Соціялістичну партію, яка в недавніх парляментарних виборах зазнала нищівної поразки. Це сталося в кінці минулого тижня після наради керівників партії і виборів, в яких програв колишній секретар соціялістів Льоран Фабіюс. У понеділок Л. Фабіюс залишив головну квартиру соціялістів, щоб не зустрітися зі своїм наступником. А вже у вівторок його місце зайняв М. Рокар. Кореспондентам, що зібралися перед входом у головну квартиру партії, Рокар сказав, що має намір „повністю перебудувати партію, а колись і всю Францію". Рокар пробуде на чолі партії до липня, до з'їзду соціялістів. Вважають, що заміна Фабіюса — прихильника президента Франсуа Міттерана — противником президента Рокаром викличе ще більший розкол у рядах партії.

У СОФІЇ ОГОЛОШЕНО, що Болгарія розпродує винищувачі МіГ-15 і МіГ-17 совєтського виробництва чужинецьким музеям. Багато цих бойових літаків є в доброму стані, але озброєння з них знято. Кожний такий літак оцінюється в 20,000 дол. Два роки тому ЗСА вже купили один МіГ-17 за цю суму.

„Обереги" концертують по ЗСА

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Г. Колесса). — Протягом майже цілого року відвідувачі українських фестивалів, концертів та інших імпрез мали нагоду чути виступи українського фольклорного ансамблю „Обереги" зі Львова. І, мабуть, не один завважив, що цей ансамбль відрізняється від подібних груп з України. А секрет полягає в тому, що хоч виконують вони не клясичну, а народну музику, але всі учасники ансамблю мають музичну освіту, а тому, очевидно, все покладено на професійну основу. Всі виконавці — теперішні або колишні студенти Львівської консерваторії, деякі з них самі вже викладають.

Унікальність цієї групи полягає ще і в тому, що вони використовують рідковживані старовинні інструменти — сопілку, флояру, фрілку, зозульку, цимбали, бандуру, дримбу, бугай, ліру.

— Назва нашого ансамблю, — розповідають наші гості, — містить в собі глибокий зміст. Берегиня, обереги — наші давні і добрі символи. Їх генетичне коріння сягає глибини століть. Маючи такі прекрасні символи, наш народ зумів зберегти від забуття нашу пісню і думу, нашу історію і родовідну пам'ять, волелюбний дух.

На фото: учасники ансамблю „Обереги" в редакції „Свободи".

— Чи слід розуміти, що це і визначає місію вашого мистецтва?

— Очевидно. Ми стараємось зберегти старовинні українські пісні, романси, танцювальні мелодії в їх первісному вигляді. Адже в наш час має місце спекуляція фолкльором, спотворення його в комерційних цілях. Тому ми або виконуємо пісні в їх „чистому" вигляді, а як використовуємо обробки, то тільки композиторів старшої школи.

— Чи, крім старовинних пісень, ви маєте свої оригінальні твори, скажімо, чисто інструментальні?

— В нашому репертуарі багато інструментальних п'єс, які належать перу Р. Ватаманюка, І. Попадюка, є і наші власні. Але всі вони створені на фолькльорному матеріялі — наприклад, гуцульських наспівах, буковинських мотивах та ін.

Далі учасники групи повели нам про історію свого створення. Довідуємось, що існує вона від 1989 року і постала як акомпаньюючий ансамбль при танцювальному ансамблі Львівського Політехнічного Інституту. Крім України, виступали вони в Польщі, Німеччині, Австрії. До Америки приїхали на цей раз втретє (тепер — на запрошення Українського Братського Союзу). Тут виступи „Оберегів" були показані в програмі місцевого американського телебачення в Рочестері та Ірі. Ансамбль продовжує свою творчість в Америці завдяки допомозі таких людей як Олексин, Гавдяк, Добош, о. Христофор, родина Саляків, Кекешів, Мазярів, Білоусів, парафіянам міста Бриджпорт.

Особливо слід відзначити, що „Обереги" були першим українським ансамблем, який репрезентував Україну в Епкот Центрі, Валт Дисней Ворлд. Там він став лавреатом Міжнародної Фестивальної Програми і був нагороджений пам'ятним відзнакою Фестивалю. Хоч українців серед глядачів і не було, але люди інших національностей були зачаровані красою українського мелосу, запальністю танцю, поєднаними з майстерністю та артистизмом виконання.

У складі ансамблю „Обереги" — Люба Венглевська — сопрано, бандура, Микола Олексишин — баритон, Мирослав Голодинський — скрипка, віоля, кобза, Володимир Лемеха — контрабас, бас-гітара, сопілка, Андрій Солоденко — клавішні інструменти, Володимир Кріт — звукорежисер.

Чи появляться українознавчі видання?

Гляньте до каталогів книгарень. Там зауважите різкий кількісний спад українського друкованого слова у 1992 році. Серед нових публікацій з України майже відсутні наукові видання з україністики. Із загостренням економічної кризи в Україні кошти друку йдуть вгору, а бюджетів українознавчих установ уряд не збільшує. В результаті реалізація видавничих плянів постійно відкладається. Наприклад, через брак фондів припинено перевидання в Києві дальших томів великої „Історії України-Руси" М. Грушевського.

Як відомо, пожертви, складені на Фонд Катедр Українознавства (ФКУ), дають змогу Українському Гарвардові допомогти науковим установам в Україні у видавничій ділянці і таким чином утримати при житті видання українських наукових праць. Так, Український Гарвард поділився комп'ютерною технікою для набору українських та старослов'янських текстів, яка була оформлена в УНІГУ Українському Науковому Інституті ще в 1986 році на видання ювілейного корпусу пам'яток давнього українського письменства з нагоди Тисячоліття хрещення України. Завдяки постійним новим даткам на ФКУ, призначеним на допомогу Україні, там встановлено подібне комп'ютерне обладнання в сімох наукових інституціях, де вже цього року оформлено макети 17 видань. До цього часу вже видруковано 37 праць з україністики, для яких набір зроблено наданою жертводавцями ФКУ технікою.

Ктім того, мова не лише про видання українських наукових установ, чи гар[illegible] публікацій, дотації добродіїв ФКУ уможливлюють появу і популяризацію праць діяспорних інституцій, як наприклад Канадійського Інституту Українських Студій, Наукового Товариства ім. Т. Шевченка (НТШ), „Українського Історика", (Кент, Огайо) і інших.

Не можна недоцінити значення допомоги жертводавців ФУК, яка дає науковцям в Україні можливість завершити свою дослідницьку працю публікацією. А видань до друку приготовано вже чимало: „Михайло Грушевський, анотований каталог документальних матеріялів Центрального Державного Історичного Архіву України" (біля 150 сторін), „Матеріяли до біографії митрополита Василя Липківського — збірка документів" (біля 50 сторін), „Упокорення голодом: нові архівні документи 1932—33 років" (біля 150 сторін), „Рукописна та книжкова спадщина України. Археографічні дослідження унікальних архівних та бібліотечних фондів" (три зошити по 150 сторін), „Матеріяли архівного фонду Греко-Католицької Консисторії та Митрополита Андрея Шептицького" з фондів Центральної Наукової Бібліотеки Академії Наук України, „Опозиційний рух на Україні, (60—80). Збірник документів і матеріялів" (300 сторін) і багато інших цінних праць. Активне громадянство, якому залежить на відродженні української національної свідомости і на поверненні української історії, пограбованої з важливих перводжерел, повинно застановитися над цими кількома наголовками праць, щоб зрозуміти, що без конкретної роботи і фондів національне відродження не прийде. Дальші інформації про ці та інші українознавчі видання, що готові до друку, можна отримати, звернувшись до: Ukrainian Studies Fund, Harvard Universitj, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138.

ФКУ

Незабутня А. Комічак

Хоча вже рік минає відколи Анна Комічак відійшла у вічність, та все ще всім нам, українцям Піттсбурґчини, важко погодитись з думкою, що її вже більш немає між нами.

На протязі десяток літ А. Комічак була в осередку життя нашої громади. Вона була діяльною у жіночій організації нашого міста, Союзі Українок Америки. Як часто ми милувались її голосом на концертах, у її сольових виступах чи як членкині хору. І декілька разів у рік ми чули А. Комічак на українській недільній радіопрограмі. У всіх проявах її діяльности вона залишала незабутнє враження патріотичної активности, точности і обов'язковости.

Св. п. А. Комічак

Та мабуть найсильніше виявлялись цінні прикмети особовости А. Комічак там, де її не було видно. Як вірна життєва подруга Михайла Комічака, вона була наче організаційним і адміністративним стрижнем української радіопрограми. Понад 43 роки ця радіопрограма — це наче голос українського Піттсбурґу. Вона не тільки інформує та розважає, але й об'єднує громаду та спрямовує до конструктивних дій на суспільно-національному полі. У безлічі громадських акцій, що спирались на жертвенності нашої громади, увесь труд кропітливого книговодства спадав на плечі А. Комічак. Кожна пожертва була потверджена і детально записана.

Численні святкування національних роковин, концерти та мистецькі виступи, що їх так тепло сприймала наша громадскість, не могли б відбутись успішно без організаційної підготови, що її здійснювала А. Комічак. Її не було видно на сцені, її не вітали оплесками, але без її довгих годин труду не здійснились би розпродаж квитків, переведення фінансових розрахунків та прецизне виконання всіх організаційних подробиць. Одною із останніх громадських акцій, де мені довелось співпрацювати з А. Комічак, це було переведення двох радіотонів у користь Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля. У своєму ентузіязмі, хоча і діловому, підході до цієї збіркової акції, А. Комічак підкреслювала, що це не лише харитативна збірка фондів. Спільне всієї нашої громади об'єднала діяспору із страждальною Україною, пригніченою тягарем чорнобильської катастрофи. Її енергія і запал при цій збірці віддзеркалювали щирий патріотизм, що виходив поза льокальні рамці і огортав широкі простори всієї України.

Сьогодні, без Анни Комічак, у житті української громади Піттсбурґчини відчувається прогалина що її важко заповнити. Пам'ять про Анну Комічак залишиться завжди з нами. І згадуючи слова Шевченка, ніхто з нас не забуде спом'янути Анну Комічак „незлим, тихим словом".

інж. Михайло Корчинський

ЗВЕРНЕННЯ

Шановні приятелі і добродії ЗУАДК!

Як і кожного року, наша Екзекутива звертається до вас у цьому великодньому періоді за пожертвами на допомогові цілі ЗУАДК. В цьому році ми плянуємо провести і здійснити такі харитативні цілі:

1. Почати інтенсивні заходи для допомоги сиротинцям в Україні, які знаходяться у жалюгідних життєвих умовах, а кожний з нас є свідомий того, що діти це майбутнє нашого народу.

2. Допомога українцям — жертвам воєнних дій у колишній Юґославії, а також матеріяльна допомога численним нашим втікачам з Боснії, які тепер перебувають на території Австрії.

3. Переселення наших родин зі смертоносної зони Чорнобиля в околиці чисті від нуклеарного забруднення та забезпечення їх нашою опікою впродовж одного року.

4. Допомога українським школам, захоронкам, приютам для старших віком людей, у різних районах України та української східньої діяспори.

5. Допомога убогим українським хліборобам у Бразилії, купуючи для них на власність землю і господарське знаряддя.

Такі є наші цьогорічні пріоритети. Для здійснення тих плянів ЗУАДК потребує відповідних фондів і саме тому ми переводимо оцю великодню збірку під кличем „Писанка на потреби ЗУАДК". Про засяг і стан наших допомогових акцій ми завжди звітуємо на сторінках української преси.

Дякуючи вам заздалегідь, шановні наші добродії, за допомогу і зрозуміння до наших потреб, ми хочемо теж з нагоди Великодня побажати вам і вашим родинам всякого добра, злагоди та обильних Божих ласк.

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Екзекутива ЗУАДК

Виступ диригента

Приємною несподіванкою 6-го лютого був концерт симфонічної оркестри міста Лівонії. Це оркестра з усталеною традицією, яка втішається великою популярністю в південно-східньому Мишиґені. В концерті брав також участь хор середньої школи Стівенсон і молоді таланти, нагороджені в музичному конкурсі. Музичним директором і диригентом оркестри є Франческо ді Блазі. Він має за собою довгий шлях праці в різних симфонічних ансамблях молоді й як диригент, після закінчення музичної школи Джуллієрда. Він швидко пізнав талант Володимира Щесюка, як скрипаля і диригента. В приязній атмосфері між диригентом та музикантами легко розвивалася співпраця.

Володимир Щесюк — диригент опер та симфонічних оркестр колишнього Советського Союзу, включно як диригент Большого театру в Москві. І так дирекція симфонічної оркестри міста Лівонії та її музичний директор запросили В. Щесюка диригувати творами Лішта.

Концерт почався увертюрою „Ля Форца дель дестіно" Дж. Верді. Слідувала Служба Божа Но. 2 Шуберта, при співучасті хору в складі 62 осіб, співана по латині. Молоді голоси, приємні обличчя, вибрані із 1.500 студентів, вивязалися знаменито із свого завдання. Легко пізнати високий рівень вишколу і дисципліну. Солісти, милозвучні голоси, давали духовну розраду своєю молодечою енергією і ентузіязмом.

Прийшла черга на маестра Володимира Щесюка. Зібрана публіка прийняла його дуже сердечно. Певним кроком підійшов до пульпіту і, зробивши культурний реверанс до публіки, почав свій перший диригентський виступ на американській землі. І полилися за його чародійною паличкою милозвучні ноти „Ле Прелюд" Франца Лішта. Переді мною зявилась інша людина, якої я не знав, приналежна до себе, мов би перенесена в інший світ, однак, яка знає, що робить, вимагаюча. Манера гри оркестри також змінилася, бо оце перед нею стояв високої кляси професіонал, якого вона [illegible] [illegible] інтерпретацію вмів передати оркестрі, так що витворена інтимна сполука диригента і оркестри дозволила тріюмфально закінчити цю композицію. Публіка бурею оплесків дала волю своєму задоволенню, висловлюючи ентузіястично признання новому диригентові.

Володимир Щесюк, як людина, диригент і скрипаль має нашу щиру душу, а талант, яким Бог його обдарив виносить перед нас, для своєї рідної громади. По цьому виступі вже одержав запрошення знова диригувати цією оркестрою 1-го травня.

Під сучасну пору він асистент концертмайстра симфонічної оркестри міста Воррен, диригент чоловічого хору „Ватра" при Українським Культурним Центрі, диригент хору при церкві св. Йосафата у Воррен. Йому та його дружині Любі, знаменитій пяністці, завдячуємо пожвавлення музичного життя в нашій громаді.

Ярослав Дужий

Повідомляємо українське громадянство, що в середу, 7-го квітня 1993 р. упокоївся у Бозі на 84-му році життя

бл. п.

ВАСИЛЬ ДОБРЯНСЬКИЙ

нар. в селі Смільськи, Жидачівського району, Львівської обл. Західна Україна.

В глибокому смутку залишив:
доньку — МАРІЮ з чоловіком
ЕДВАРДОМ з 3-ма внучками
ТЕРЕСОЮ, ДАНУСЕЮ і
ЛІНДОЮ

ПАНАХИДА — четвер 8-го квітня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 E. 7th St. в Ню Йорку.

ПОХОРОН — п'ятниця 9-го квітня 1993 р. о год. 9-ій рано в церкві св. Юра, а відтак на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґ, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Приятель

Виступ В. Чорновола в Чикаґо

Що не кажіть, а все таки Всевишній прихильно ставиться до Народного Руху України. Хочете докази? Будь ласка. Як відомо, в кінці лютого зима у Чикаґо довела на що вона здатна. Вдарили сильні морози, один за одним місто атакували снігові бурі, які створили серйозні труднощі на автотрасах. А коли стало відомо, що в передостанній день зими відбудеться зустріч української громади Чикаґо з головою Народного Руху України Вячеславом Чорноволом, то в природі враз все перемінилося: засяяло яскраве сонце, розтанув сніг і повновладною господинею стала весна...

Кілька сот людей, що зібралися в Осредку Української Культури, тривалими оплесками зустріли появу на сцені В. Чорновола. Найперші його слова були звернуті до активістів Руху:

— Ми з дружиною раді знову відвідати Чикаґо — один із центрів українського поселення, міста, яке дуже прихильне до нас, навіть у ті часи, коли були всілякі непорозуміння і дехто не міг розібратися, що сталося з Рухом, куди він іде, правильно працює, чи ні. У ті важні часи нас найбільше підтримували в Америці — Чикаґо, а у Канаді — Торонто. За це ми дуже вдячні вам.

І хоча гість зробив докладний огляд подій в Україні, все ж присутні бажали отримати додаткові відомості про те, що діється зараз у Русі, яке його ставлення до Президента Леоніда Кравчука, на яку допомогу чекають в Україні від діяспори? І тому виникла ніким незаплянована прес-конференція з тією тільки різницею, що запитували не журналісти, а однодумці, тобто активісти Руху.

Отримавши цілий плік записок, В. Чорновіл почав на них відповідати:

— Перш за все, — сказав він, — хотів би відзначити, що Рух є найбільш масовою авторитетною, найбільш впливовою громадсько-політичною організацією в Україні. Кілька слів дозвольте сказати про його організаційну будову. Складається Рух з трьох рівнів членства. Перший рівень то партійне ядро, його члени, а їх нараховується понад 50,000, платять членські внески, мають квитки. Другий рівень складається з прихильників Руху, які є членами різних політичних партій, вони беруть участь в обговоренні наших питань, однак користуються дорадчим голосом. І, нарешті, третій рівень, до якого входять асоційовані члени, які представляють різні громадські організації такі, як Союз Українок, „Меморіял", студентські спілки та інші.

А тепер щодо програми Руху. Мені здається, що з нею знайомі присутні, адже вона широко висвітлювалася засобами масової інформації, про неї йшла мова на з'їздах, конференціях, зборах. Якщо коротко визначити наше завдання, то воно полягає у тому, щоб побудувати національну державу українського народу, багату і вільну, демократичну і сильну. Гаряче підтримуючи цю програму, деякі з присутніх на зустрічі були занепокоєні тим, що останнім часом в окремих реґіонах України зроблені спроби розколоти Рух, створити нову аналогічну організацію на чолі з новими лідерами. До чого все це призведе? Відповідаючи на це питання В. Чорновіл сказав:

В. Чорновіл
Світлив А. Гороховський

— Так, ці факти відповідають дійсності. Зупинюсь докладніше на подіях, що мали місце у Львові. У цьому місті намагалися створити новий Рух на основі існуючого, тобто розколоти його. За цю справу взявся Валентин Мороз. Він та його послідовники вважають, що усі питання слід вирішувати за допомогою сили. Саме застосувавши силу, вони захопили осередок Руху у місті.

Слід сказати, що у Русі відбувається зміна кадрів. Що я маю на увазі? Перш за все те, що від активної участі відійшли Драч, Скорик, Поровський, Горинь. Натомість прийшли нові люди, молоді, енергійні, працьовиті.

А тепер про питання, які стосувалися ставлення Руху та його голови до Президента Леоніда Кравчука. Та перш, ніж на них почне відповідати В. Чорновіл, я хотів би на хвилинку повернутися до подій, зв'язаних з обранням Президента України. Мені запам'яталася зустріч виборців з Чорноволом, який, як відомо, кандидував на президентський пост. У моєму журналістичному записнику зберіглися його відповіді на запитання львів'ян про те, якої він думки про свого суперника Л. Кравчука? Ось що сказав він тоді:

— Леонід Макарович довгі роки був одним з ведучих ідеологів КПУ. Не думаю, що йому вдасться вилізти із власної шкіри, чи скинути її... Як мовиться „у старі міхи не наллєш молодого вина".

Другий запис: „У мене особисто є побоювання, що Леонід Кравчук, ставши Президентом України, спробує затягнути Україну у новий імперський союз".

І останній: „Що стосується Кравчука, то я веду з ним боротьбу з принципових позицій".

У той період ці висловлювання Чорновола були цілком виправданими, адже, як мовиться, із пісні слів не викинеш. Та минув час, змінилась ситуація, змінилися погляди Л. Кравчука, визначною стала його роля у проголошенні незалежности України. Одночасно змінилося ставлення лідера Руху до Президента.

Незабаром після президентських виборів, а було це на початку грудня 1991 року, — згадував В. Чорновіл, — я виступив у Верховній Раді і щиро привітав Леоніда Кравчука з обранням його Президентом України. Далі я висловив сподівання, що Леонід Макарович буде працювати в інтересах українського народу, а Рух переходить в опозицію.

Ця заява багатьом з присутніх не була зрозуміла і тому відразу надійшли записки з прохання пояснити становища Руху, його керівництва, зокрема В. Чорновола, з цього питання, яке має принципове значення.

— Я повинен сказати, що мою заяву не всюди правильно сприйняли. Пам'ятаю, навіть деякі демократичні партії докоряли мені за цей виступ. А про наших ідейних противників годі й говорити. Що я мав на увазі, коли сказав про опозицію? Ми дійсно вирішили стати опозиційною силою, але не проти Президента, а проти системи влади, яку, на жаль, не вдалося зломити. Що ж стосується Президента, то Рух повністю підтримує його, коли він діє в згоді з нашою програмою. До речі, передвиборча програма Леоніда Карвчука мало чим відрізнялася від нашої, якщо б там були великі зміни, то виборці не голосували б за Кравчука.

Коли ж тепер Президент робить кроки, що розходяться з нашою програмою, то ми його критикуємо. Така практика не викликає ніяких ускладнень у демократичних країнах. Адже ж критикують американці своїх президентів, коли їх дії не подобаються виборцям.

А якщо говорити про сучасні відносини, то Рух і я, як його голова, з Президентом Кравчуком заодно. Щомісячно зустрічаємося, разом обговорюємо важливі питання, часто знаходимо шляхи їх вирішення.

Ці слова зустріли присутні оплесками, вони цілком схвалювали політику взаєморозуміння і взаємопідтримку, яку проводить Рух.

Однак сусід, що сидів поруч зі мною, не апльодував, він попросив гостя пояснити чому Президент Кравчук звинуватив його на Всесвітньому форумі українців в тім, що він розвалює Рух.

Ось що відповів на це Чорновіл: „Я гадаю, що Президент пошкодував про те, що він так сказав. Бачили б яка реакція була з приводу цього на форумі! Кравчук, напевно, не вчитався у текст, який йому підготували. Наступного дня одна поважна особа у моїй присутності сказала Леоніду Макаровичу: Президент Буш звільнив свого консультанта, який готував йому виступ на засіданні Верховної Ради України. Раджу вам зробити так, як Буш — звільнити того консультанта, що готував вам виступ на форумі".

З цього було видно, що мій сусід не був задоволений відповіддю, адже гість не розкрив суті питання.

Природньо, що на цій зустрічі мова зайшла і про діяспору, про те, яку вона може надати допомогу у будівництві вільної незалежної України.

— Ваша допомога, — сказав голова народного Руху України, — потрібна нам усяка: моральна, фінансова, економічна. Зараз, наприклад, Уряд Америки плянує закрити Радіо Свободу, що веде передачі українською мовою, щоб зменшити бюджетні видатки. Якщо це рішення буде втілене у життя, то ми лишимося без джерела правдивої інформації. А ви добре знаєте, що з випуском газет у нас дуже важко, паперу немає, поліграфічні послуги у багато разів подорожчали. У цій ситуації вам слідувало б писати петиції у Конґрес з проханням не закривати радіостанцію.

І на закінчення зустрічі В. Чорновіл відповів на питання, які стосуються плянів Руху на найближчий час.

— На цей рік Рух заплянував ряд акцій, які матимуть велике значення. Найближчим часом почнеться акція під назвою „Весна України". Це будуть громадські суди — слухання про діяльність Компартії України, які пройдуть в усіх областях, у столиці, а потім зберемо міжнародну конференцію з цього питання.

Хочемо провести масову кампанію від Закарпаття до Луганського, щоб трохи оживити народ, який впав в апатію.

На все це потрібні великі фонди. Ви нам трохи допомагаєте і за це ми вам вдячні. Українська держава тільки починається, і будувати треба усім разом.

У той же вечір, який закінчився співом гимну „Ще не вмерла Україна", було зібрано біля 7,000 дол. у фонд Народного Руху України.

Анатолій Гороховський

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Оксана Баюл і Інеса Кравець — чемпіонки світу

Ще не стихли сенсаційні голоси у засобах масової інформації світу про нову віцечемпіонку Европи з фіґурної їзди на льоду Оксану Баюл, як ця українська юначка справила нову „бурю" на світовому чемпіонаті в столиці Чехії Празі, цим разом здобувши звання чемпіонки світу.

Вперше в історії цих змагань, коли Оксані вручали золоту медалю, на щоглі майорів блакитно-жовтий прапор і лунав гимн „Ще не вмерла" на честь її єдиної матері-України. Оксана ще маленькою втратила батька, а кілька років тому — 36-літню маму. Опікується Оксаною її бабуся, а в спорті — тренери Галина Змієвська і Валентин Ніколаєв. Про те, що Оксана надзвичайно талановита, чудово володіє їздою на лижвах, має опановані всі потрійні стрибки, надзвичайно виконує складну каскаду: потрійний люц — подвійний тулуп, тепер вже знають усі любителі цього спорту в усьому світі. Саме про це обширно звітували спеціялісти-репортери, колишні олімпійські й світові чемпіони на телевізійних екранах в неділю, 14-го березня.

Особливо захоплено про Оксану коментувала відома олімпійська й світова чемпіонка, уродженка східньої Німеччини Катаріна Вітт. Останніх кілька років Катаріна була професійною фіґуристкою, але маючи можливість повернутися до аматорського статусу, вона плянує взяти участь в зимовій Олімпіяді у Ліллеngаммері, Норвеґія, в 1994 році. На запит ведучого телевізійного репортажу, що Катаріна думає про можливість зустрітися в змаганнях з Оксаною Баюл, вона явно виявила сумнів, чи в такому випадку зможе розраховувати на поновне здобуття звання чемпіонки Олімпіяди...

Українці діяспори і особливо Провід Української Спортової Централі Америки і Канади щиро радіють осягами українських фіґуристів. Кілька тижнів тому Дмитро Дмитренко здобув звання чемпіона Европи, Оксана Баюл — віцечемпіонки. Провід УСЦАК і жертводавці Фонду Відродження Спорту в Україні також причинилися до цього нового успіху українських фіґуристів, оплативши для Федерації цього спорту України вписову вкладку до Міжнародної федерації, що уможливило виступи на світовій арені.

Як приємно, що ця наша мила українська юначка причинилася вже вдруге до неабиякого переполоху у світових колах цього спорту і змусила заговорити про себе та про Україну у великій пресі навіть тих „спеціялістів", які досі, зачаджені русофільством, прославляли в цьому спорті російських спортовців і Росію. Отже для таких наївних одиниць в західній мідії, що в колишніх імперських спортових репрезентаціях ніколи „не бачили" українців і інших неросійських спортовців, ці покищо початкові осяги українських спортовців неабияка сенсація. Для нас, українців, — це закономірний успіх. Інша річ, Оксана. Вона зуміла добитися визнання для себе і України такими фантастичними темпами, яких досі не знала історія цього виду спорту. Ось і тому спеціялісти-тренери і спортові журналісти світу заповідають, що „нова королева льоду націлена на довге володіння". „Я слухаю своїх ковзанів і чую, що вони можуть мене зробити теж чемпіонкою Олімпіяди", — сказала Оксана одному з кореспондентів. В листопаді 1994 року Оксані сповниться 16 років. Тоді в Норвеґії проходитиме зимова Олімпіяда. Ще перед осягненням 20-ти років Оксани, в Ноґано, Японія, в 1998 році відбудеться чергова зимова Олімпіяда.

Новий рекорд Інеси Кравець

В той час як на п'єдесталі пошани світового чемпіонату з фіґурної їзди на льоду в Празі Оксані Баюл вручали золоту медалю під блакитно-жовтим прапором і при звуках гимну „Ще не вмерла Україна", в Торонто, Канада, відзначили віцечемпіонку барсельонської Олімпіяди, українську легкоатлетку Інесу Кравець, яка там, на світовому чемпіонаті в закритому приміщенні, не тільки здобула звання чемпіонки, але і встановила в трискоку новий світовий рекорд — 47 футів і 5 3/4 інча. Попередній рекорд — 47 футів 5 1/4 інча — належав російській легкоатлетці Йоляндi Чен.

Як відзначив кореспондент газети „Ню Йорк Таймс", організатори не мали тасьми з українським національним гимном, отже вручення нагороди Інесі Кравець пройшло нижче рівня цього великого осягу.

Шкода, що у зв'язку з контузією ноги не зміг брати участи у цьому світовому змагу багаторазовий рекордист України і світу Сергій Бубка в скоку з жердкою. В цьому випадку переможцем вийшов росіянин Родіон Ґатаулін, осягнувши нижчу від Бубки висоту — 19 футів 4.1 інча.

Крім Інеси, відповідні місця в різних конкуренціях здобули для України: Лев Лободін в триборстві, Юрій Сергієнко в скоку у височінь, Єлена Сторхова — в бігу на 800 м і Валентина Федюшина в штовханні ядра.

Незважаючи на обмежену кількість змагунів у збірній України, за підсумком цього світового чемпіонату Україна разом з Великобританією, здобувши по п'ять медалів, зайняла третє місце — після збірних Росії і Америки, які здобули по 14 медалів. В цих змаганнях взяли участь збірні багатьох країн світу і між ними такі як Німеччина, Польща, Франція, Канада, Куба, Болгарія, Мадярщина, Еспанія, Австралія, Арґентина, Бразилія, Білорусь, балтійські країни і ряд інших. Цим успіхом радіє Провід УСЦАК і жертводавці Фонду на Відродження Спорту в Україні, завдяки якому була зареєстрована в Міжнародній Федерації Легкоатлетична Федерація України.

О. Твардовський

Київське „Динамо" перед новим футбольним сезоном

Київські футболісти пройшли частину підготови до весняного сезону в Ізраїлі. До своїх кількох перемог в тренінґово-товариських зустрічах додали ще одну — з відомою дружиною Німеччини, однією з лідерів „Бундесліґи" „Борусією" з Дортмунду. Вислід цих змагань — 1:0, що його здобув Дмитро Топчієв. Після цього київські футболісти виїхали до Франції, де в першій товариській зустрічі перемогли клюб „Сошо" і цим разом вислідом 1:0, що його здобув Сукасян.

У складі київської дружини виступають: Мартінкенас, Лужний, Ватаманюк, Дем'яненко, Хруслов, Пономаренко, Ковалець, Анненков, Грицина, Шматоваленко, Леоненко, Сукасян, Зуєнко, Топчієв.

ЗСА ГОСТРО скритикували Вірменію за захоплення території у північнозахідньому Азербайджані. Секретар Державного департаменту Воррен Кристофер у своїй офіційній заяві зажадав від уряду Єревану негайного відступу. Це вперше Америка публічно скритикувала якусь одну сторону в конфлікті цих двох кавказьких республік, який триває вже від 1988 року.

ВИСТАВКА Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Ню Йорк. — Виставка картин Я. Вижницького буде відкрита до неділі, 11-го квітня включно, в Ню Йорку, Друга аве., четвертий поверх.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У передовій статті „Анахронічне слов'янофільство" (Свобода" з 6-го квітня ц. р.) має бути Тома Масарик. Під окупацією Польщі були білоруси. — Ред.